

KUNST

Løfterikt i Kabelvåg

LIAF er et tankevekkende, romlig essay om kunst og erindring.

Lofoten International Art Festival (LIAF)

Kabelvåg, Lofoten

11.8-12.9

I DE INNLEDENDE bemerkningene i W. G. Sebalds roman *Austerlitz* tenker hovedpersonen på «hvor lite som vi kan fastholde, på alt som hele tiden glemmes med hvert liv som er sluknet, på hvordan verden så å si tømmes av seg selv, idet historien til de talløse stedene som selv ikke har noen evne til å huske, aldri bli hørt, opptegnet eller bli fortalt videre av noen.»

Årets LIAF dreier seg også rundt detaljer som glemmes eller forsvinner – og hvordan disse kanskje likevel kan berges. Michel Auder utøver et slikt redningsarbeid med *Silent Hurdler*, hvor han viser scener fra Lofoten og New York på ni forskjellige plasmaskjermer. Det finnes ingen overordnet fortelling i verket, hver sekvens blir stående for seg selv, uforklart. Vi stilles overfor et mangfold av hendelser som ellers ikke ville blitt formidlet videre om ikke dette verket hadde eksistert. Auders verk gjør, slik sett, tjeneste som en innrammingsmekanisme for det vi vanligvis ikke bruker tid på, eller som har åpenbar sammenheng eller betydning. Indirekte forteller han oss at kunstens potensial, som sådan, kan være å samle, eller gi oss grunn til å huske, enkeltheter på en måte som ellers ikke er mulig. Det er et perspektiv verdt å ta med seg videre.

Uklarhet og analyse. Anne Cathrin November Høibos kunst har et korresponderende perspektiv, men legger vekt på tingens fysiske egenskaper og form. En plankebit plasseres ved siden av en et farget tøyestykke. En hårtust henger på en hvit tekstilfirkant. Men heller ikke hos

Michel Auder, *Silent Hurdler*. Foto: Jason Havneraas

Høibo er det klart hva sammen-setningene skal bety – vi kunne kalle hennes verk forslag til hva som er verdt å merke seg, utkast til alternative oppmerksomhetsformer. Som

betrakter av Høibos kunst befinner man seg med andre ord et sted mellom uklarhet og analyse. Umuligheten av å kunne konkludere i forhold til hennes tørre utlegninger

av arrangerte materialer er kanskje frustrerende, men i lengden er slike utkast verdifulle i en kultur som vanligvis defineres av det som trygt kan kvantifiseres eller utmåles. Vi må

likevel ikke glemme å spørre: ser vi materialene og formene som fremlegges på en annen måte gitt det nye arrangementet? Og skaper det et nytt syn på lignende former og materialer

utenfor det definerte kunstrommet? Høibos verker får sin betydning gjennom hva de har å lære oss; hva slags fornyet oppmerksomhet de forårsaker.

Videoessay. Utstillingens overlegent beste verk er Lindsay Seers videoinstallasjon *Cyclops*. Verket tar utgangspunkt i en person som er i ferd med å miste synet på det ene øyet, men fungerer som en refleksjon rundt undertrykte eller glemte aspekter ved ens liv og hvordan disse fortsatt kan ha en innvirkning på hvem man er blitt. Tankene rundt tapte muligheter og forgangne perspektiver ender med å gjenintrodusere det i utgangspunktet tilbakelagte i hovedpersonens nåtidige selvrefleksjon. Verket leder altså frem til et tvisyn, basert på å aktivt huske og bruke det som vanligvis forblir glemt.

Verket fortelles gjennom voice-over og det veksles mellom flere lag av bilder – fra dokumentarisme til stiliserte symboler. Seers verk er fullt på høyde med det ypperste av filmessays – Chris Markers *Sans Soleil*, for eksempel, eller Jean-Luc Godards *Histoire(s) du cinema* – og det er en utsøkt regi av bilder i forhold til rommet verket presenteres i.

Vellykket festival. Årets LIAF er upretensjøs og interessant og lever opp til kuratorens ønske om å unngå «avstandsskapende sjargong» (som de skriver i utstillingskatalogen). *Something in the way* forteller oss at kunst ikke dreier seg om å komme til endelig klarhet om noe, men om å legge frem en sak slik at vi settes i stand til å tenke i nye mønstre. LIAF fremfører nettopp slike manøvre.

Gamle industrilokaler som delvis står tomme brukes som utstillingsrom, noe som fungerer bra. Det er flere hull i vegger og gulv hvor vi kan se ellers skjulte rom – og masse åpne dører og vinduer med utsikt til det storslagne Nordlandslandskapet utenfor. Ved å ramme inn omgivel-

K Fakta

Lofoten International Art Festival (LIAF)

Something in the way markerer LIAFs tyveårsjubileum. Kuratorer i år er Thora Dolven Balke og Linn Pedersen. Festivalen finner i år for første gang sted i Kabelvåg.

Utstillingen inneholder – foruten de som omtales i anmeldelsen – en rekke sosialt forankrede, relasjonelle, verk. Blant disse er Anders Nordby og Arild Tveitos bar/serveringsted og en rekke forelesninger/diskusjoner og musikk/performanceer. Kunstbokhandelen Torpedo er også representert.

Andre verk verdt å merke seg er Kjersti Andvigs skulptur, Markus Selgs gåtefulle videoverk og utvalget av Simen Dyrhaugs tegninger (som er forbillig presentert). Festivalen har hentet sitt navn fra grungebandet Nirvanas låt *Something in the way*.

Documenta er en av de mest sentrale internasjonale kunstutstillingene. Den holdes hvert femte år og ble startet i 1955. LIAF har, som Documenta, ingen kommersiell profil.

sene og bruke bygg som bærer med seg stedets historie, viser kuratorene et tydelig ønske om å forankre festivalen i Kabelvåg, og en sans for stedets materielle kultur som kan minne om engelskmannen Mike Nelson (som vises på årets Venezia-biennale). Dette blir også en refleksjon som, omvendt, kan brukes til å tenke rundt både det som faktisk utstilles og hva kunst, som sådan, kan brukes til. Den kuratoriske rammen korresponderer slik sett med enkeltverk som Høibos forslag til nye måter å betrakte former og materialer på.

Til slutt: den tyske byen Kassel har fått mye av sin nåværende identitet gjennom Documenta – kanskje man kan forestille seg at Kabelvåg vil kunne finne en tilsvarende styrke gjennom LIAF? At festivalen får seg et nytt løft gjennom årets tapning er det i hvert fall ingen tvil om. LIAF bør arrangeres i Kabelvåg i fremtiden. ☒

KJETIL RØED